SPIRALE

VULPESCUL

de Eugen BARBU

Cine ar privi la acest eretic cultivat, agitînd mai recent și o barbă de diac, foarte potrivită lui și foarte trimițîndu-te în epocă, asta poate și din cauza limbajului baroc folosit și a agitației, l-ar cataloga pe Romulus Vulpescu de boem superior, calofil cu febra edițiilor rare, el însuși alcătuitor de seriale scurte în tipar, numerotate, adnotate, pline de trimiteri și precizări asupra calității hîrtiei folosite, stabilind date de predare și de apariție, respectînd adică tot ceremonialul cernelii, de unde o mare impresie de știință bibliofilă, ceea ce corespunde și realității. Grămatic subțire, cu înaltă școală filologică, atent la marea poezie, îngrijitor și colaborator postum al lui Ion Barbu, căruia i-a facilitat apariții în vremuri mai dificile pentru poezia acestuia, suferind de un ușor savantlic **mistocar,** aș zice cu un cuvînt villonesc, traducător al hoțului și canaliei de geniu, provocînd în lexic adevărate furtuni, Romulus Vulpescu în afara arborării unei **nesupuneri** vădite la canoane, este un stihuitor melancolic, **săvîrșind** rar și pe alese, servind mai întîi pe alții și abia după aceea ținînd să-și facă sieși un **trup poetic.** Așa trebuie luat și nu altminteri pentru că opera sa este încă **incorporală,** oarecum livrescă, dar de o bună calitate, **specială** mai ales, destinată unui mic regiment de cunoscători, de degustători de vers.

Dacă știu bine și dacă am citit ca lumea lista cărților ce i-au trecut prin mînă (numeroase interpretări mai ales ale altora) cu aceste **și alte poezii** s-ar afla la al doilea volum de versuri, volum apărut după niște **exerciții de stil.** Controversat, invidiat mai ales, zeflemitor cu confrații, el a fost primit recent de presa literară cu destulă rezervă nejustificată. Esteți de mina a doua cer de la Romulus Vulpescu o evadare din ceea ce excelează : o absconsă și fină comunicare, modernă mai ales prin sugestie, nu atît prin invențiunile formale la care se dedau atîția poetaștri mimetici. Descoperim cu surprindere că ne aflăm în fața unui clasic întîrziat în care bat vag aripi verlaineniene și chiar bătrînul Valéry mai contribuie cu morga lui, azi ușor desuetă, la candoarea nobilă a spleenului vulpesc, atît de particular totuși într-o literatură gemînd de influențe bine preluate. Într-o **Epistolă** versul pare tern : **„Într-o zi, mai degrabă-n amurg / Voi primi o vizită îmbrăcată murg / Obosindu-mă, o voi ruga să mă lase / Dedicat somnolenței mele lemnoase/ În odaia rămasă goală / Va fi doar tăcerea mea orizontală...“** /. Efectul este sigur prin rigoare și lipsa de artificiu, prin acea demnitate nesentimentală atît de prezentă în poezia de mai încoace. Foarte frumoasă este **Ploaia : „Sărutul-ud. Și gura-gust de sodă / Trasată ruta-n hărți, spre coasta gravă / Desleagă-mi gestul-somn de piatră-n odă / Din brațul frînt în unghi să fac etravă/ Trecuți de semn, abandonînd cîrmitul / Să ne-arborăm splendoare la catarte / înalți, drepți, doi, ne vom reface mitul / De abur, arbor, ploaie, carne, carte“.** Încifrarea și ritmica barbiană îl cenzurează încă pe poet deși poemul are ca dată : 1956. Într-o **Carte poștală** iată ce se face pe modelul Topîrceanu : **„Sus, lîngă Turnul Alb e gri / E rece vînt și ud / Jos, cerul Timpei se-nnegri / Și nu există Sud / Brașovul fără tine-i mort / E sumbru, rău, urît / Biserici negre-n suflet port / Și orgi dogite-n git / Contemplu-n cimitirul grec / Un nume brîncovan / Și-aș vrea să plec, nu pot să trec / Și te aștept în van / N-am să revin, n-ai să revii / Munți mici, munți mici și triști / Nu mai există oameni vii / Tu singură există“.** E și niței Eminescu aici, e și plictisul bacovian, dar ce efecte sobre și sigure, ce frumusețe ! Și asta mi se pare că se dobîndește tocmai cînd ajungi la o simplitate după o lungă experiență. Că recenzenții de pînă acum ai lui Vulpescu au fost nedrepți cu el o dovedește și **Telefonul** din care citățm : **„Odaia ta-pustie de bărbat / Cu husele penumbrei de vacanță / Și ușa-n care n-are rost să bat / Și patul m-au uitat cu siguranță / Mi-a mai rămas un singur sclav fidel / Într-un regat ucis de intrigi sumbre / La glasul tău, fac din exil, apel / Să mă evoce muzical din umbre / Dar cifrul de semnale sună-n gol / A timp oprit și gri, ce ne desparte / Complice cu-al absenței, protocol / Mai pică de pe raft, murind, o carte / El numai : Ferm, ironic și lucid / Cu toate că-i trădat mai înțelege/ Că, îmbrîncindu-mi episodu-n vid / În alt culcuș încoronezi alt rege / Mai stăruie un miros de tutun / Răcit în amintiri și în dantele / Și sun nebun, inoportun, sun, sun / Dar nu se-ating de receptor nici ele / El, totuș pătimaș, tot cheamă lung / Mecanic, ritmic, e sfîrșit de lume / Înnebunit că-aparat și ciung / Mîini n-are, cînd revii, să te sugrume“.** Fără finalul anecdotic și o ușoară ezitare la mijloc, poemul ar fi fost o capodoperă. Sigur că unui poet baroc ca el, lui Romulus Vulpescu nu-i ședea bine fără o dare în stambă, cum ar fi aceea din **Pomelnicul regilor sau Marcia alla turca** unde simplele jocuri de cuvinte, calambururile cele mai năstrușnice nu pot ține cu nici un chip locul poeziei. Iată de ce îl prefer în **Testamentul** scris în 65 : **„Cu fiecare zi ce trece / Îmbătrînesc și scad și pier / Simt fiecare ceas de fier / Și aerul îl simt mai rece / Cu fiecare zi mai sper / Că juventutea n-o să-mi secе / Încep din ce în ce mai des / S-aud în fiecare noapte / Cum pică fire de păr coapte / Cum cercuri noi la unghii ies / Cum lucrurile-n jur, cu șoapte / Se pregătesc pentru deces / Ferestrele se-nchid încet / Și ușile se bat în cuie. / Tot universul meu se-ncuie / Nu pot solii să mai trimet / Un soare negru-n cer îmi suie / Sigil pe ultimul decret / În pat e pururea mai frig / Mi se destinde mîna dreaptă / Înaltă, doamna mea așteaptă / Coroana morții s-o ciștig / Afară, ciinele, la treaptă / Presimte pentru ce nu-l strig / Aș vrea s-amin o clipă data / Înțepenit să nu mă las / Mă tem de timpul gol rămas / Ceremonia este gata / Arătătoarele, pe ceas / Le simt tăindu-mi beregata“.** E aici o înaltă tristețe, o frumoasă desfășurare de mijloace literare care trădează în Romulus Vulpescu un poet care dacă s-ar lua mai în serios ar fi capabil de mari surprize. În acest asediu continuu asupra adevăratei poezii, exercitat zi de zi în publicațiile noastre, versurile acestui iconoclast mi se par o adevărată oază luminoasă.

Un arsenal lexic și unul memorialistic

de Boris BUZILĂ

„Un arsenal lexic uriaș“, notează Victor Eftimiu despre volumul *„Crugul anului“* de curînd apărut, al cărui titlu este încadrat pe copertă de două insolite, aș zice chiar misterioase sintagme grafice : mențiunea „suită bucolică“ și numele autoarei — Olga Cantacuzino. De ce insolită și de ce misterioasă ? Pentru că deși învederat de o tradiție multiseculară, de la Hesiod la poemele de început ale compatriotului nostru A. E. Baconsky, să zicem, jurnalul liric al muncilor agricole sempiterne este astăzi departe de a constitui o specie cultivată de poeți. Olga Cantacuzino se dăruie cu pasiune acestei preocupări făcînd să se perinde prin fața noastră, într-o descripție cărela lexicul suculent și prolific îi atribuie o arhaică somptuozitate, nu doar succesiunea pe anotimpuri a îndeletnicirilor sezoniere ale satului dar și reperele tradiționale ale acestuia, în ordinea culturii materiale („moara“, „uleinița“, „pietrăraia“, „piua“...) Pentru exemplificare am preferat o imagine de sezon, începutul primăverii : *„O primeneală, un pornit / semnalul de netălmăcit / Cam prin mijlocul lunii Faur / Străbatenchisul acaret, / simțind iernaticul tabiet ! de prin cuptor, ca din coclaur / Pornirea sloiului în clin / peste avintul din cărare / în bălțărețul cel blajin / ne e solie născătoare...“.*

Mai sîntem însă datori cititorului răspunsul la cealaltă parte a întrebării inițiale : de ce și *misterioasă ?* Pentru că puțini cunosc cine este autoarea acestei neobișnuite scrieri. Olga Cantacuzino, scriitoare și publicistă, cunoscută și sub semnăturile Olga Crușevan și Olga Crușevan-Florescu, s-a afirmat între cele două războaie printr-o laborioasă operă de popularizare a literaturii române peste hotare, cu deosebire în Franța traducînd în limba acestei țări versuri ale poeților noștri de seamă : Eminescu, Alecsandri, Coșbuc, Goga, Minulescu, Arghezi, activitate distinsă și cu premiul „Hamangiu“ al Academiei Române.

În același timp a desfășurat în Franța o amplă muncă publicistică, în calitate de colaborator permanent al revistei „Les Nouvelles littéraires“, solicitată de Maurice Martin du Gard, fratele romancierului.

În legătură cu mișcarea culturală franceză din acea vreme, Olga Cantacuzino deține amintiri susceptibile să constituie veritabile documente de istorie literară. Întrebind-o pe cine a cunoscut în timpul colaborării la „Les Nouvelles littéraires“, răspunsul său a constituit de fapt lista mai tuturor personalităților proeminente ale culturii franceze din epocă ! Paul Valery, Paul Claudel, François Mauriac, André Gide, André Maurois...

Am discutat despre Elena Văcărescu, în al cărui salon, deschis între 6,30—8,00 seara putea fi întîlnit „tot Parisul“ („Tout Paris, tout Paris artistique, tout Paris littéraire, tout Paris politique...“).

— Cum l-ați cunoscut pe Paul Claudel ?

— În salonul Elenei Văcărescu. Era o recepție pentru niște premii literare. Am cîntat la pian cîteva compoziții proprii. Claudel s-a apropiat de mine, am angajat o discuție, după care m-a întrebat „On va à la Coupole“ ? Ne-am dus apoi la cafeneaua „La Coupole“, unde se întîlneau oamenii de artă. De atunci s-a legat sufletește foarte mult de mine ; îmi spunea că nu-l interesează literatura pe care o fac ci personalitatea mea „cu înălțări și căderi, cu entuziasme și deprimări“, zicea...

În 1937, m-am pomenit cu o telegramă în care mă anunța că-mi va face o vizită. I-am comunicat și lui Goga, cu care eram de asemenea prieteni și, după cîtva timp, i-am avut pe amîndoi oaspeți în satul copilăriei mele“. (Vizita lui Goga în satul poetei este consemnată și de recenta monografie a lui Ion Dodu Bălan. B.B.)

Olga Cantacuzino este posesoarea unor amintiri tot atît de prețioase și despre o seamă de scriitori români. În urmă cu cîțiva ani, Biblioteca Centrală de Stat a intrat în posesia voluminoasei sale corespondențe cu Cezar Petrescu (aproximativ 70 de piese).

Întrebind-o ce s-a întîmplat cu corespondența sa cu Paul Claudel și cu alte personalități literare din străinătate (și André Maurois a vizitat-o în satul său), mi-a răspuns că ea ar fi fost trecută cu timpul în posesia unui colecționar, Alexandru Saint-Georges, decedat între timp, fost pe vremuri custodele unui muzeu literar care a funcționat sub egida Fundațiilor, în strada Polonă.

„Nu mai știu unde se află acum aceste scrisori“, a conchis cu regret interlocutoarea noastră. Iată o problemă care ar putea face obiectul unor investigații din partea Muzeului de Istorie a Literaturii !

NOI, DESPRE FILMELE NOASTRE

„OPERAȚIUNEA HYPERION“

— După titlu, filmul la a cărui realizare ai pornit se anunță ca aparținînd genului polițist, este prima întrebare pe care o adresăm regizorului COSTIN AZIMIOARĂ.

— Este, de fapt, o specie a filmului polițist, filmul de spionaj, într-o asemenea rețetă riguroasă ?

— Prin nimic. Nu mi-aș dori decît să realizez cel mai bun film de serie, un film atît de bun din punct de vedere al meșteșugului, și numai al meșteșugului încît să nu încarce memoria spectatorului cu numele uneori greu de ținut minte al autorului total.

— Cu acest film debutezi în lung metraj. Filmele realizate în institut vorbeau despre aspirația spre „autorul total“. Ce te mai leagă de ele sau cum se leagă de ceea ce vrei să faci acum ?

— Este foarte greu de răspuns. Filmele pe care le-am făcut în institut sînt niște eseuri cinematografice, niște filme-parabolă, greu de realizat, în general, într-un studio profesionist. Sînt apte pentru a fi judecate numai în comparație cu genul scurt literar. „Năluca“, de pildă, este un eseu despre ororile războiului, care își prelungesc coșmarurile în plină viață pașnică, „Manechinul nu moare niciodată“ încearcă să rezume dilema faustică în numai zece minute de proiecție cu mijloace plastice de factură simbolică. Și, în sfîrșit, „Fata morgana“, un film tragicomic despre generații, despre aspirații și înfrîngerea lor, despre imposibilitatea comunicării între ele. Acum, ecranizez o partitură scenaristică care se vrea cît mai bine pusă la punct asemenea unui mecanism de precizie cu angrenaj complicat.

— Cine semnează acest scenariu și din cine va fi formată echipa ?

— Autorul Tudor Popescu. Imaginea se va datora lui Nicolae Girardi, decoruri Giulio Tincu, muzica Richard Oshanitzky, costume Nelly Merola.

— Ți-ai fixat deja distribuția ?

— Doar personajele principale, din care aș prefera să-l mărturisesc numai pe Peter Paulhoffer, eroul principal, un detectiv subtil, dublat de un poliglot și triplat de un sportiv complet.

— Va fi un film pe un ecran lat și color ?

— Da, plus sunet stereofonic, s-ar putea chema chiar o super producție de spionaj.

Florica ICHIM

Peter Paulhoffer — interpretul principal al filmului „Operațiunea Hyperion“.

ECOURI • ECOURI

„ȚARA ABUNDENȚEI“ se intitulează ultimul film al lui Pierre Etaix, film de montaj îndrăzneț și caricatural mimînd naivitatea, despre francezii în vacanță.

●

ROMANUL Christianei Rochefort „Stanțe pentru Sophie“ a fost ecranizat de Moshe Mizrahi. În atitudinea de contestare a femeii moderne, Bernardette Lafont primește replica lui Michel Duchaussoy.

●

ULTIMUL film al lui Michel Audiard i-a dezamăgit pe admiratorii săi entuziaști. „Strigătul cormoranului“ pare un film făcut de un umorist care se privește.

●

UN FILM de umor antirăzboinic este considerată pelicula lui Brian G. Hutton „Aur pentru cei bravi“.

●

„CATCH 22“ — de Mike Nicholas este încă un film de război ce descoperă virtuțile absurde ale acestuia, avîndu-l pe Orson Welles ca protagonist.

●

GEORGES GÉRET, actor cu o solidă reputație în teatru dar binecunoscut și dincolo de rampă datorită unor filme dintre care publicul nostru a avut prilejul să vadă „Week-end la Zuydcoote“ de Henri Verneuil, interpretează un nou rol într-un film francez de Jean Dewever avînd ca parteneră pe Sylva Koscina. Titlul filmului: „César Grandblaise“. Este suita aventurilor surprinzătoare ale unui om dintr-un sat.

CURD JÜRGENS joacă într-un film polițist, coproducție germano-franco-italiană, „Cannabis — Ingerul răului“ realizat de Pierre Koralnik. Partenerul lui Jürgens este actorul italian Gabrielle Ferzetti, cunoscut publicului din „Aventura“ lui Antonioni.

●

COTIDIANUL *napolitan „Il Mattino“ publică sub semnătura lui Alfredo Parente o amplă cronică la spectacolul „Trubadurul“ de Verdi, prezentat pe scena operei din Neapole, spectacol printre ai cărui protagoniști s-a numărat și tenorul Ludovic Spiess.*

Reproducem un pasaj care se referă la cîntărețul român :

„Voce clară, sănătoasă, cu un timbru curat, cu articulație liberă și plăcută, capabilă de orice nuanțe. Spiess modulează și cizelează în așa chip metalul strălucitor al mijloacelor sale vocale încît cîntul și recitativul sînt luminate de siguranța stilului și de expresivitatea respirației, vigoarea dramatică alternînd cu avîntul pasiunii, cu suavitatea modulațiilor celor mai fine.

...Tenorul dispune de o metodă infailibilă (...), la care se adaugă siguranța, întinderea și avîntul vocii sale care urcă strălucitoare spre înfricoșătorul vîrf al faimosului „do“ din „Di quella pira“.

Cronica menționează că, la sfîrșitul acestei arii, Ludovic Spiess a fost chemat de mai multe ori la rampă singur fiind, după expresta autorului, „sărbătorit cu entuziasm“.

FILMUL „Conformistul“ poartă semnătura lui Bernardo Bertolucci și urmărește, în Italia anilor '30, degradarea unei personalități în același timp cu epoca.

●

„UN ACTOR UIMITOR“ — a fost caracterizat Jean-Luc Bideau, interpretul principal din „James sau nu“ regizat de Michel Soutter.

Retrospectiva Mary Pickford

Mary Pickford (pe numele ei adevărat Gladys Smith) vedetă necontestată a filmului mut american dintre anii 1910 și 1930, a anunțat, prin intermediul soțului ei, Biddy Rogers, că a autorizat proiectarea a 13 din filmele ei, deocamdată doar în cîteva orașe din S.U.A. și Europa (din Franța, Anglia, R.F.G. și Iugoslavia).

Pînă în prezent, renumita actriță a refuzat sistematic să permită prezentarea peliculelor care i-au adus celebritatea și averea temîndu-se că generația de azi „nu le va înțelege, le va ridiculiza și va rîde în momente nepotrivite“.

Această teamă a determinat-o, de altfel, să cumpere toate negativele filmelor ei pe care le-a putut procura, cu intenția de a le distruge. La insistența soțului, ea a renunțat, în cele din urmă, la această idee și a acceptat să dea cîteva din filme bibliotecii Congresului american unde au fost prezentate, în noiembrie anul trecut. Faptul că proiectarea lor s-a bucurat de o caldă primire la Washington, atrăgînd numeroși admiratori ai filmului mut — dintre care 80 la sută sub vîrsta de 30 de ani — a determinat-o pe Mary Pickford să autorizeze organizarea retrospectivelor menționate, în cadrul cărora vor fi proiectate cîteva din marile ei succese ca : „Biata fetiță bogată“ (turnat în 1917), „Pollyanna“ (1920), „Micul lord Fauntleroy“ (1921)

Mary Pickford, acum în vîrstă de 77 ani, n-a mai turnat nici un film din 1933. Operată cu cîțiva ani în urmă de o cataractă la ochi, ea nu mai iese în lume — pentru ca publicul să-i păstreze imaginea din „anii de glorie“, afirmă ea — și își petrece timpul pe proprietatea sa, „Pickfair“, denumire combinată din numele ei și al fostului ei soț și partener Douglas Fairbanks, cu care a împărțit celebritatea ecranului de altă dată.

„DORIM SĂ RIDICĂM ACTUALA STAGIUNE LA CEL MAI ÎNALT NIVEL“

Convorbire cu actrița Bisztrai MARIA, directoarea Teatrului Maghiar de Stat din Cluj —

Nu am rămas deloc surprins atunci, cînd la capătul firului telefonic, directoarea Teatrului Maghiar de Stat din Cluj — tovarășa BISZTRAI MARIA, actriță a aceluiași teatru, ne-a rugat să fim punctuali la întrevederea fixată. Am respectat întocmai această cerință și iată-ne în cabina interlocutoarei noastre.

...După cum știți, ne spune domnia-sa, abia de cîteva zile ne-am întors dintr-un turneu bucureștean și avem atîta treabă, încît abia ne mai vedem capul.

— Ne vorbește directoarea sau actrița ?

— *Amîndouă.*

— Ce v-a impresionat mai mult la București ?

— *Publicul. Da, acest public cald, exigent, entuziast. Nu exagerez cu nimic dacă mărturisesc că zilele turneului au constituit, pentru mine una din perioadele cele mai fericite din viața mea.*

— Conduceți un teatru care se apropie de venerabila virstă de două secole, mai exact 179 de ani. Cum vi se pare. Greu, ușor ?

— *Atît de greu încît de-a dreptul mă pasionează.*

— Cunoaștem că în actuala stagiune, din inițiativa dumneavoastră, **s-a** încercat și **s-a** reușit o fructuoasă colaborare cu Naționalul clujean.

— *Vă referiți la regizorul Vlad Mugur care a pus în scenă spectacolele și la actrița Silvia Ghelan — „Olga“ din „Trei surori“.*

— Exact.

— *Atunci notați, gîndurile mele : colegi minunați, modești, o adevărată pildă de conduită. Ne-a bucurat enorm posibilitatea de a împărți din succesele noastre cu colegii de la „Național“.*

— Ce veți mai oferi în actuala stagiune publicului clujean ?

— *Potrivit repertoriului : „Bank-Ban“, „Totul în grădină“ de E. Albee, „Maimuța plîngătoare“ a scriitorului clujean Balint Tibor, „Puricele în ureche“ și „A 12-a noapte“ de W. Shakespeare.*

— Cel mai apropiat țel ?

— *Să ridicăm actuala stagiune la cel mai înalt nivel. De altfel, acest țel stă scris și în angajamentele luate de colectivul nostru în cinstea sărbătoririi semicentenarului partidului.*

Al. KISS

La Iași: BALETUL „ROMEO ȘI JULIETA“

Interviu cu coregrafa Mihaela ATANASIU

Opera de Stat din Iași prezintă în curînd prima premieră a anului 1971, baletul „Romeo și Julieta“ de S. Prokofiev, într-o nouă versiune scenică contemporană.

Ne-am adresat regizoarei-coregrafe MIHAELA ATANASIU, întrebînd-o de ce a ales această lucrare.

— Sînt mai multe motive care m-au dus către „Romeo și Julieta“. În primul rînd, simțeam nevoia să realizez un imens cînt de dragoste. Apoi, un Shakespeare-balet. Apoi, curiozitatea în fața incompatibilității — de fapt, nici nu știu dacă incompatibilitatea dintre perenitatea legendei lui Romeo și a Julietei și perisabilul în care cădea fiecare transpunere scenică, fie teatru, fie balet, cu cîteva rare excepții. Cît despre Zefirelli...

Apoi Mihaela Atanasiu ne-a vorbit despre concepția, despre felul în care a fost gîndit și conceput spectacolul...

— Sigur că în spectacolul nostru, ne spune interlocutoarea, *„Romeo și Julieta“ rămîne de fapt ceea ce este : o mare poveste de iubire care însă, nu aparține în exclusivitate eroilor lui Shakespeare, ci cuprinde în torentul ei tot ce este om, viață, suflet. Iubirea dă viață spectacolului, iar ura care declanșează de fapt conflictul, drama, moartea, le este aproape străină oricît ar suna aceasta de paradoxal.*

Încerc să subliniez ideea de complexitate, de orizont inimaginabil și de posibilitate infinită a artei dansului și cu introducerea unor texte din piesă și din sonetele lui Shakespeare. Vreau, de asemenea, ca, în finalul spectacolului, Romeo și Julieta să trăiască peste moarte.

Am întrebat-o apoi pe coregrafă cum aplică la acest balet, socotit clasic, principiile sale de coreografie contemporană.

— Acest balet nu este clasic decît în măsura în care legenda este ea însăși clasică. Întîlnirea dintre Shakespeare și Prokofiev a dat naștere unui spectacol clasic pentru secolul nostru. Am eliminat detaliul anecdotic, pantomima dansată, încercind să esențializez concepția spectacolului în noi dimensiuni conforme suflului epocii noastre.

În continuare, Mihaela Atanasiu ne-a vorbit despre problemele puse colectivului de balet al Operei de Stat din Iași :

— Este vorba nu numai de rezolvarea coregrafică ci de multă concentrare, de actorie. Consumul psihic și nervos cu care balerinii ieșeni se dăruie muncii lor, înțelegerea pe care mi-o arată, m-au făcut să-i iubesc și eu mi-am născut spectacolul din sufletele lor. Natalia Vronski-Gașler, Ion Russu, Ana Bora, Ion Băitănciuc, Gh. Stanciu, Paul Robert și toți ceilalți dansatori sînt deopotrivă, componenți principali ai spectacolului. Împreună cu scenograful George Doroșenco și dirijorul Traian Mihăilescu așteptăm pe spectatorii ieșeni în seara de duminică 21 martie.

La sfîrșitul convorbirii noastre, n-am putut evita obișnuita întrebare asupra proiectelor sale. Mihaela Atanasiu mi-a răspuns că nu se poate gîndi acum la nimic altceva decît la spectacolul la care lucrează acum.

Doina MOGA

SĂPTĂMÎNA LA TELEVIZIUNE

DUMINICĂ 21 MARTIE

PROGRAMUL 1. 9,00 Matineu pentru copii. 10,00 Viața satului. 11,30 Amfiteatru muzical. Bela Bartok. 12,00 De strajă patriei. 12,30 În reluare la cererea telespectatorilor. Momente din baletul „Romeo și Julieta“ de Prokofiev. 13,15 Fotbal: Progresul — U.T.A. (Divizia națională A). 15,00 Emisiune în limba maghiară. 16,30 Studioul „N“ ; invitații emisiunii: tenismenii Ion Țiriac și Ilie Năstase. 18,00 Cîntare patriei. Concurs coral interjudețean. 19,20 1001 de seri. 19,30 Telejurnal 20,00 50 de ani în 50 de evocări. Anul 1927. 20,10 Cîntece îndrăgite. 20,30 Film artistic: Cu ochii legați. Comedie polițistă cu Claudia Cardinale și Rock Hudson. Premieră pe țară. 22,10 Reportaj TV. Flacăra tinără. 22,30 Telejurnal. 22,40 Duminica sportivă.

PROGRAMUL 2. 20,00 Reîntîlnire cu personaje îndrăgite de copii. 20,30 Stagiune lirică TV. 21,15 Buletin de știri. 21,20 Carnet bucureștean. 21,30 Actualități literare. 21,55 Reluarea serialului de simbătă seara.

LUNI 22 MARTIE

18,00 Scena și ecranul. 18,30 Itinerar folcloric. 18,45 În ajunul Congresului Uniunii Generale a Sindicatelor din România. 19,20 1001 de seri. 19,30 Telejurnal și Agenda politică. 20,00 50 de ani în 50 de evocări. Anul 1928. 20,10 Împotriva întunericului verde. Film documentar (reluare). 21,30 Steaua fără nume. Muzică ușoară. 22,30 Telejurnal. 22,40 Telesport.

MARȚI 23 MARTIE

10,00-11,00 Teleșcoală. 18,00 — Ateneu — emisiune de actualitate muzicală. 18,30 Toate pînzele sus. 19,00 Reflector. 19,20 1001 de seri. 19,30 Telejurnal. 20,00 50 de ani în 50 de evocări. Anul 1929. 20,10 Partid-conștiință trează. Emisiune de cîntece populare cu tematică socială și cîntece muncitorești. 20,30 Seară de teatru: „Apus de soare“ de Barbu Ștefănescu-Delavrancea. 21,30 Contraste. Emisiune muzical-coregrafică. 22,00 Destine paralele. 22,20 Telejurnal. 22,35 Sport.

MIERCURI 24 MARTIE

18,30 Economie, știință, conducere. 19,20 1001 de seri. 19,30 Telejurnal. 20,00 50 de ani în 50 de evocări. Anul 1930. 20,10 Telecinemateca: Viva Zapata cu Marlon Brando și Anthony Quinn. 22,05 Poșta TV de Ion Bucheru. 22,15 Comuna din Paris — 1871. „Paris — cînd se coc cireșele“. Film realizat de studiourile de televiziune franceze. 22,50 Telejurnal.

JOI 25 MARTIE

PROGRAMUL 1. 18,00 Emisiune în limba maghiară. 18,30 La volan. 18,50 Mult e dulce și frumoasă. 19,20 1001 de seri. 19,30 Telejurnal. 20,00 Istorie vie. 20,50 Planeta se grăbește. 21,25 Cîntece îndrăgite. 21,45 Teleglob. Călătorind prin U.R.S.S. 22,10 Telejurnal. 22,20 Fotbal: Legia Varșovia — Atletica Madrid (repriza a II-a. Cupa campionilor europeni — Transmisiune înregistrată de la Varșovia).

PROGRAMUL 2. 20,00 Concert extraordinar al orchestrei simfonice a Radioteleviziunii. 20,50 Univers XX. Meteorologia, sateliți și calculatoare. 21,25 Buletin de știri. Sport. 21,35 Istoria filmului. Filmul mut: o artă desăvîrșită.

VINERI 26 MARTIE

17,00 Teleșcoală. 18,00 Căminul. 18,50 Lumea copiilor. Parada micilor interpreți. 19,20 1001 de seri. 19,30 Telejurnal. 20,00 50 de ani în 50 de evocări. Anul 1932. 20,10 Filmul artistic românesc: Doi bărbați pentru o moarte. 21,30 Mai aveți o întrebare ? Putem interveni pentru corectarea unor defecte fizice apărute în urma unei boli, a unui accident sau chiar înnăscute ? 22,35 Muzică ușoară interpretată de Eva Pilarova. 22,45 Telejurnal.

SÎMBĂTĂ 27 MARTIE

PROGRAMUL 1. 17,00 Emisiune în limba germană. 18,15 Bună seara, fete ! Bună seara, băieți ! 19,20 1001 de seri. 19,30 Telejurnal. 19,50 50 de ani în 50 de evocări. Anul 1933. 20,00 Tele-enciclopedia. 20,50 Refrene fără vîrstă. Succese de ieri și de astăzi ale muzicii ușoare de la noi și de pretutindeni. 21,20 Film serial: Incoruptibilii. Trei mîi de suspecți. 22,10 Romanțe și cîntece de petrecere. 22,45 Telejurnal și sport.

PROGRAMUL 2. 20,00 Film artistic. Jane Eyre. 21,35 Cîntare patriei și partidului. 21,45 Buletin de știri și sport. 21,55 Romanțe pe versuri de Victor Eftimiu. 22,20 Film serial: Aghiotantul excelenței sale (VIII).

Un spectacol pe săptămînă

„FREDDY“ — (Teatrul Giulești)

de Al. CORNESCU

Pentru a doua oară într-un răstimp relativ scurt, Teatrul Giulești ne invită să trecem podul Grant spre a vedea o comedie polițistă de Robert Thomas. Predilecția pentru acest autor se explică prin succesul de public înregistrat cu cîțiva ani în urmă iar publicul însuși are un argument de fier : vrea să rîdă, așa că, pentru două ceasuri de amuzament, trece peste necazurile unei lungi călătorii cu tramvaiul, autobuzul sau troleibuzul spre a vedea o piesă polițistă, care mai este, pe deasupra, și comedie.

Cei care s-au distrat copios la „Martorii se suprimă“ a aceluiași autor, prezentată cu cîțiva ani în urmă, nu vor avea motive să se plîngă nici de astă dată, deși piesa este mai subțire, cu unele intenții de melodramă în final, dictate, probabil, de faptul că acțiunea se petrece într-un circ. Circ, clovni, acrobați, mamă decedată, tatăl care ține loc și de mamă, partenerul de arenă care se sacrifică de dragul fiului celuilalt, mă rog, tot tacâmul binecunoscut... Pe acest fundal se desfășoară comedia polițistă, despre care nu vom spune însă nimic spre a nu lămuri dinainte misterul.

Nu e greu de presupus ce s-ar fi ales din această piesă dacă ea n-ar fi fost așezată de către regizoarea Geta Vlad pe umerii solizi ai unor actori ca Șt. Mihăilescu-Brăila și Corado Negreanu, care scot efecte comice pînă și din situațiile cele mai nesemnificative și care completează rolurile cu ceea ce le este propriu numai lor și nu poate fi scris de nici un dramaturg. De aceea, reușita spectacolului trebuie văzută mai puțin în valoarea intrinsecă a piesei, cît în jocul acestor doi admirabili interpreți.

În rest, regizoarea a lucrat cu migală atmosfera culiselor unui circ, a dozat cu meșteșug momentele de mister și cele de comedie, realizînd o reprezentație întru totul agreabilă, din care se mai rețin, în mod deosebit, prezențele reușite ale lui Traian Dănceanu, Dorina Lazăr și Dan Tufaru, ceilalți interpreți, indiferent de mărimea rolurilor, menținîndu-se în limitele unei mediocrități nesupărătoare.

Așadar, un spectacol deconectant, care, judecind după afluența de la primele reprezentații, nu lasă indiferent publicul bucureștean.